

ALEX MIHALCEA

SUNETELE MORȚII

crimescene.ro

Jucătorul /.../ nu se mărginește cîtuși de puțin la propriul său joc, cu toate că acesta e adevăratul scop, și nu disprețuiește tot ce poate deduce și din lucruri în afara jocului. El examinează fizionomia partenerului și o compară atent cu a fiecărui potrivnic. Ia seama la felul cum fiecare își potrivește cărțile. Adesea poate socoti cîte „atuuri“ și cîte „onoruri“ are fiecare partener după privirile pe care și le aruncă unii altora. Pe măsură ce se desfășoară jocul, el își înseamnă în minte fiecă schimbare de fizionomie și își alcătuiește un capital de gînduri din feluritele expresii de siguranță sau de uimire, de triumf sau de supărare ale jucătorilor /.../. Un cuvînt rostit întîmplător sau din nebăgare de seamă /.../, șovăiala, încurcătura, înfrigurarea sau neastîmpărul, totul e pentru percepția lui — intuitivă în aparență — un semn ce-i dezvăluie adevărata stare a lucrurilor. După ce s-au făcut cele dintîi două sau trei „tururi“, el știe foarte bine ce anume se află în mîna fiecărui jucător și își urmărește jocul cu o siguranță atît de deplină, de parcă ceilalți parteneri și-ar fi dat cărțile pe față.

E.A.Poe, *Crimele din Rue Morgue*

*Iubiții mei cititori,
Constanții mei prieteni anonimi,*

De la început doresc să vă avertizez — nu de alta, dar să nu aud vorbe mai târziu, când poate veți da semne de plictiseală — că întâmplările neobișnuite declanșate și dirijate de o vioară — da, o vioară, ce vă mirați! — dornică de aventuri și aducătoare de moarte vi le voi povesti timp de patru seri. De ce patru seri? Răspunsul este simplu: orice autor de romane polițiste, de pe oricare meridian al binecuvîntatei noastre planete, își organizează cărțile scrise în momentele de inspirație (ori de lipsă de inspirație) așa cum crede că este mai bine. Consider argumentul suficient, iar tăcerea dumneavoastră o interpretez ca pe un consimțămînt — voit sau nevoit — pe care mi l-ați dat. Am încercat să stabilesc cît mai sugestiv, folosind cuvinte puține, titlurile capitolelor, intenționînd ca de la simpla lor citire să înțelegeți cît mai mult posibil din modul în care am conceput desfășurarea acțiunii. Nu știu dacă am procedat bine; chiar mă întreb dacă — în condițiile menționate — mai are rost să citiți cartea. Rîscul nu este al meu, așa încît să nu-mi reproșați faptul că nu v-am avertizat din timp. Mai mult, din rațiuni pe care numai eu le știu (deci, nu are sens să le cunoașteți și domniile voastre), nu am indicat numărul paginii la care se încheie un capitol, pentru ca — în mod evident — să înceapă altul. La fiecare sfîrșit de capitol mă voi opri fără nici un avertisment — fonc, luminos sau de altă natură —, intenționînd astfel să protejez somnul ce vă va cuprinde. Apoi,

voi relua povestirea fără preaviz, sperînd din toată inima ca, imediat ce apune soarele, unii dintre dumneavoastră să înceteze orice activitate, numai din dorința de a mă urmări cu toată atenția.

A sosit însă vremea să fiu mai concret. Așadar,

PRIMA SEARĂ

— De pe strunele unei viori răzbat acordurile unui marș funebru;

— Un violonist își termină definitiv partitura;

— Un cadavru tulbură această atmosferă, potrivită mai degrabă unor melomani.

A DOUA SEARĂ

— Un barman știe ceva și spune tot;

— Un coțcar știe multe, dar nu spune tot;

— O cameră de luat vederi își dezvăluie tainele.

A TREIA SEARĂ

— Un club de noapte mai puțin obișnuit;

— Un ucigaș de profesie care știe (sau se face că nu știe) multe;

— Un revolver care, din motive întemeiate, își schimbă stăpînul.

A PATRA SEARĂ

— O secretară își dă demisia fără să se justifice prea mult;

— Două vizite intempestive;

— Trei chei pentru același lacăt.

Iar acum, în final, țin să precizez fără prea multă vorbărie că personajele pe care le veți întîlni sînt absolut imaginare. Orice asemănare cu vreo persoană care a existat, există sau ar trebui să existe nu este decît o pură coincidență.

*Al dumneavoastră,
Nick Tempest*

În funcție de locul pe care l-ați ales pentru a vă duce traiul, vă spun cu multă plăcere bună ziua sau bună seara, doamnelor, domnișoarelor și domnilor.

Cred că nu mai este nevoie să mă prezint, deoarece cine altul v-ar deranja așa, pe nepusă masă, dacă nu vechiul și consecventul dumneavoastră prieten, Nick Tempest, de profesie detectiv particular.

Sînt bucuros, ca întotdeauna, să mai schimb o vorbă, două cu dumneavoastră, deoarece aici, în jungla în care viețuiesc, cu greu dacă poți vorbi cu cineva, iar atunci — în cele mai multe cazuri — toată discuția se rezumă la întrebări și răspunsuri. Eu întreb și mi se răspunde. Cînd nu, îmi răspund tot eu.

De data aceasta, vă voi relata povestea unei viori care își schimba stăpîinii și a unui cîine ce a trecut prin viața mea ca un meteor, fără a mai pomeni de secretară, a cărei plecare — după cum veți constata — mi-a înseninat viața.

Așadar, am avut odată un cîine, care mi-a fost dăruit — consecința unui acces de umor sec — de către singurul meu bun prieten de la FBI. Asta s-a întîmplat după ce la mine acasă avusese loc o spargere de ... veselă în chicinetă. Ambii, adică prietenul meu și cu mine, eram foarte ocupați în salonul-biblioteca sau biblioteca-salon, cum vreți să-i spuneți. În afară de cîteva cărți și de cîteva bibelouri — ultimele cîștigate în tinerețe, la puținele concursuri de tir cu arcul la care am participat —, încăperea nu prea aducea nici a bibliotecă, dar nici a salon. Noi așa îi ziceam, adică el și cu mine, căci pe altcineva nu am mai auzit.

Amîndoi eram cufundați, mai bine zis prăbușiți, în două fotolii — de altfel singurele, în afară de cîteva scaune tapițate — din cauza unei melancolii adînci, care ne cuprinsese din motive obiective. Secaserăm pînă la fund două sticle de *White Horse*, un afurisit de whisky tare ca un trăscau, mai puțin în ce privește mirosul.

Deci, cum eram noi cufundați în acea melancolie creatoare, un zgomot asurzitor venit din chicinetă ne-a făcut să sărim ca arși, cu pistoalele în mîini, și să alergăm — cam exagerat spus să alerge cineva după ce a făcut gargară cu atîta whisky — la fața locului. Toată vesela — farfurii, cești, pahare — zăcea pe podea, făcută fărîme. Scăpase o singură farfurie ciobită, ce constituise baza unuia din cele două turnuri ale Babilonului, pe care le-am construit cu migală în acea după-amiază, rămî-nînd ca prin minune pe masă.

Atunci, pentru a curma definitiv disputa, precum și interogatoriile încrucișate ce nu dăduseră nici un rezultat, prietenul meu luă o hotărîre magistrală. Pe scurt, deoarece nu intenționez să mai lungesc vorba, cel despre care vă vorbesc mi-a promis, cu multe menajamente, o despăgubire. În cele din urmă, despăgubirea s-a concretizat într-un cîine, care — după spusele lui — era mai ceva decît unul polițist, deoarece mai avea capacitatea de a descoperi unele lucruri ascunse ori îngropate, nu numai oase. Cît privește menajamentele, ele erau absolut necesare — socotea —, cunoscută fiind aversiunea mea pentru cîinii care nu erau polițiști. Cum-necum, s-a ținut de cuvînt și mi l-a adus.

Să nu credeți că am căzut pe spate cînd l-am văzut. Știți, asta s-a datorat capacității mele de a putea face față oricărei agresiuni fizice, psihice sau vizuale; da, da, chiar vizuale. Vă veți convinge fără întîrziere.

Imediat, la prima vedere, i-am confecționat un pedigree, cu care nu se puteau lăuda multe asemenea po-doabe ale naturii. După mamă, am stabilit eu, aparținea celei mai curate și aristocratice rase-șanț, iar după tată — ca orice element pur — se trăgea din mai mulți patru-

pezi; era un amalgam de lup, de ciobănesc, de bulldog și de alte rase mai mult sau mai puțin cunoscute, dar nobile.

Avea înălțimea lupului, blana aparținea unui câine ciobănesc, iar ceva din ferocitatea bulldogului îi era familiară mai ales când își arăta colții. Mai mult decât atât, o ureche o ținea dreaptă, asemănător lupului, iar cealaltă apărea ca frîntă de la mijloc.

Această fantezie a naturii, în pofida taliei sale impresionante, a ținutei mîndre, ce amintea de modul în care capra rîioasă își ține coada, îi da un aer hilar; de fapt, te determina să nu îl iei în serios, și te înșelai. În general, era un câine liniștit, cînd nu avea draci — și avea de multe ori — sau cînd nu îți cîrpea ciorapii, ori nu îți rodea taman pantofii cei noi.

Ce-i drept, ce era al lui, era al lui. Nu-ți uda covorul din dormitor, ferite-ar Sfîntul, ci numai carpeta de la ușa din hol, nu și covorașul de afară. Nu avea prostul obicei de a lătra oricînd și fără rost, ci numai noaptea, spre deliciul meu și al vecinilor. Ei, vecinii mi-au mărturisit cu lacrimi în ochi, și nu o dată, dar spre nedumirirea mea, fără prea mult entuziasm, că începuseră chiar să nu se mai culce. Această hotărîre salutară o luaseră pentru a nu scăpa ocazia de a nu se trezi și a nu putea înregistra de cîte ori își exersa el noaptea coardele vocale la tensiune maximă.

Eu, cred că bănuți, de cînd îl aveam nu mai foloseam anacronicul ceas deșteptător, deoarece, dacă ațipeam, mă trezea cu lătratul la fiecare jumătate de oră, astfel încît, în fiecare zi, eram odihnit, plin de voie bună și chef de lucru. Pentru a nu-l deranja din exercițiile lui menite să-i dezvolte capacitatea pulmonară și pentru a evita salaturile prietenești ale vecinilor recunoscători, luasem de la un timp obiceiul să dorm, cînd nu eram obosit, la hotel.

L-am botezat Bang, desigur, fără nici o legătură cu clopotele unei biserici, ci așa, între noi, adică el aflîndu-se așezat între prietenul meu și mine, amîndoi ținînd so-

lemn în mână paharul cu *Horse's Necke*, acel amestec de bere caramel cu alcool, zeamă de lămiie și apă, după gust — apa, nu și restul.

Așa, plin de calitate, după cum am avut prilejul să vă relatez, deși pe unele mai puțin evidente nu le-am amintit, Bang a jucat de câteva ori roluri nu lipsite de importanță în diferite cazuri pe care a trebuit să le elucidez. Despre unul dintre ele, cel mai recent, puteți să sperați că vă voi povesti începînd cu seara aceasta. Cred că voi contribui astfel din plin ca pleoapele să vi se închidă într-un somn adînc și recuperator. Dacă va fi invers, vă rog să fiți siguri că nu am nici o vină.

Trebuie să mai știți că astăzi sînt trist și am și de ce. Am împlinit treizeci și ceva de primăveri înflorite, amintind de grădina rîvnită a raiului.

Este 1 aprilie, ziua păcălelilor. Culmea ghinionului, eu m-am născut într-o zi ca aceasta. Vă rog să mă credeți că nu am ales-o eu. Nici nu se poate o păcăleală mai năstrușnică decît să te naști la 1 aprilie.

De obicei, în ziua aceasta stau în casă. Nu vreau să fiu păcălit de vreun sticlete pe motiv că am depășit viteza regulamentară ori nu am respectat trecerea de pietoni, riscînd să stric somnul șoferilor de pe mașinile Salvării. Cît despre medicii acestei instituții atît de utile, nu era nici un pericol. Acesta, pericolul, îi păștea pe ei, care se deplasau cu mașina proprie la locul accidentului, după două ore de la decesul cauzat de infarct al decanului de vîrstă al ologilor. Dacă este depășită, viteza a făcut și face numeroase victime. Deci, cei care aveau rolul de a preveni astfel de accidente erau mai zeloși tocmai în ziua respectivă. Îmi cereau satisfacți, dar politicoși pînă în vîrfurile colților, să trec o parte din puținiile mei bani, cu care am ce face, în contul statului nostru suveran și democrat, contra unei chitanțe, cu care nu am ce face.

Se mai întîmplă ca de 1 aprilie să întîlnești în *Central Park* un cunoscut pe care nu l-ai mai văzut de mult, nici el pe tine, iar el, foarte îndatoritor, să te invite

să iei loc pe o bancă de pe care a luat anunțul care-i avertiza și pe chiori că este proaspăt vopsită.

Ori, este drept, mai rar, un alt cunoscut, de care ai și uitat, dar el nu, vrînd să-ți facă sincer o bucurie în această binecuvîntată zi, îți trimite o telegramă din care rezultă că iubita-ți mamă a decedat într-un tragic accident provocat de ciocnirea dintre două farfurii zburătoare. Pînă să realizezi că mama ți-ai pierdut-o de mulți ani, încă din fragedă copilărie, cazi din picioare și te trezești — dacă te mai trezești — pe covor, cu tensiunea arterială mărită și cu cîinele care te linge de zor pe obraz. Dacă ai un cîine. Eu am, mulțumesc cerului și prietenului meu, dar să nu mă invidiați.

Pentru a evita asemenea situații care te fac să mori de rîs, stai acasă. Eu așa procedez și nu fac altceva decît să dorm sau să încerc să dorm. Nu răspund la telefon și nici măcar nu catadicsesc să deschid ușa dacă sună cineva.

Seara, cînd nu mai este nici un pericol de a mă distra într-un mod atît de plăcut, mă duc la vreun bar, unde am cunoscuți cărora nu le arde de păcăleli cînd mă văd. Dacă am norocul și plăcerea să nu-mi simtă prezența, respectivii fiind reținuți din motive personale în niște instituții de retragere temporară din activitate, special create pentru ei, atunci — în lipsă de ceva mai bun — port discuții instructive cu barmanii, în special cu Fred Device.

Conform bunului obicei pe care mi l-am impus, în seara aceasta, ca și în alți ani, ca și în alte zile ori seri în care nu sărbătoream nimic, după ce am hoinărit fără grijă și fără țintă aproape o oră în jurul elegantului parc situat în centrul orașului, întovărășit de Bang, m-am hotărît să mă duc la *Black Book*, unde a fost și este încă barman Fred Device.

Printre altele, intenționez să-l întreb dacă nu are un prieten atît de bun, încît să-l ferească dăruindu-i un cîine. Cred că vă imaginați: mă refer la credinciosul

meu Bang, de care doream să scap cât mai repede, folosind în acest scop serviciile amicului meu.

Venind timpul să mă duc la Fred, m-am îndreptat, cu Bang alături de mine, spre locul unde parcasem mașina.

Nu departe de mașina mea staționa o alta, pe care nu o remarcasem la sosire.

Se înserase, dar nu atât cât să nu pot deosebi fizionomia oamenilor. Lângă automobilul cu pricina, o tânără și un bărbat ceva mai în vîrstă (aflat la maturitate, seria a doua) purtau o discuție aprinsă, după cât puteam să-mi dau seama. La apropierea mea, tăcură. Bărbatul insistase probabil ca femeia să se urce în mașină și ea refuza, deoarece se sprijinea cu o mîna de portiera deschisă, iar el, cu mîna dreaptă, încerca să-i înlătore mîna de pe portieră, în vreme ce cu stînga tocmai intenționa să o împingă în mașină.

În acel moment, spiritul meu cavaleresc trezindu-se (mi se întîmplă uneori și așa ceva), m-am repezit în ajutorul fetei. Tînăra mă zărise și-mi ghicise intenția, dar bărbatul, aflîndu-se cu spatele la mine, nu dădea semne c-ar înțelege că aveam de gînd să intervin. Cînd mai aveam un salt pînă să-mi materializez intenția, tînăra făcu ultimul lucru la care m-aș fi așteptat: luă mîna pe de portieră și sări în mașină.

Eu nu am mai apucat s-o opresc ori să-l înșfac pe bărbat, deoarece m-am rostogolit pe trotuar. Ceva, ori cineva, mă fixase la sol. Cum stam lungit, m-am uitat în urmă. Bang mă trăgea cu toate puterile de cracul stîng al pantalonilor, mîrîind cu înverșunare. O doamnă, tînără după aparențe, tocmai se îndepărta zorită, întorcînd mereu capul spre această scenă ce i se părea probabil cel puțin curioasă, dacă nu hazlie.

Cu toată delicatețea de care eram în stare, îi dădui lui Bang una peste bot, folosind în acest scop talpa pantofului drept, acțiune ce l-a convins să-mi elibereze pantalonul. Cînd am reușit să mă ridic, mașina cu ciudata pereche se îndepărtase. Am mai apucat să-i înregistrez mental numărul și dispăru după colț.

L-am privit pe Bang fluierînd a pagubă. Ciinele se apropie de mine, mișcîndu-și coada plin de satisfacție și cu o sclipire jucăușă în ochi. Urechea pe jumătate clăpăugă flutura mai poznașă ca oricînd.

Nu i-am spus nimic, nu am arătat prin nici un gest că îi dezaprobam intervenția care se dovedise salutară pentru ciudata pereche, nici măcar nu i-am dat una cu lesa peste ceafă. Știam că îl dezamăgeam cumplit — asta îi era pedeapsa, după principiile mele în materie de pedagogie; l-am pus în ham și, cu gîndul la ratatul meu gest de gentleman, m-am dus la barul *Black Book*, așa cum intenționasem inițial.

După ce i-am cerut lui Fred un *stinger*, adică un rachiu cu cremă de mentă și gheață, am dat un telefon, comunicînd interlocutorului meu numărul mașinii cu care dispăruse perechea și solicitîndu-i, în cel mult jumătate de oră, numele proprietarului. Apoi i-am dat numărul de telefon de la bar și m-am întors la Fred. Amicul meu mă aștepta cu două pahare, conform unui protocol stabilit prin consens de cîțiva ani buni. Am ciocnit, am băut și am înfiripat o discuție în care am adus din nou — a cîta oară! — vorba despre schimbarea stăpînului lui Bang.

Fred mi-a răspuns, politicoș ca totdeauna, că nu are dușmani atît de înrăiți cărora, ca răzbunare, să le ofere în dar neprețuita mea podoabă canină, începînd apoi să pregătească alte două pahare de tărie.

M-am uitat prin sală, dar privirea nu mi-a fost reținută de vreun chip care să mă intereseze în mod deosebit. Datorită a încă două pahare de *stinger*, seara mi s-a părut mai plăcută. Fred mi-a spus cîteva bancuri, pe care nu le mai auzisem de la el decît de cinci ori, astfel încît am rîs cu poftă, așa cum ar fi rîs oricine, chiar mai puțin politicoș decît mine.

După ce neprețuitul meu dulău și-a încheiat numărul favorit, udînd cu generozitate vasul în care se chinuia să crească, fără prea mare reușită, o nu știu ce plantă exotică — la botanică nu am excelat niciodată

—, am părăsit localul, amîndoi satisfăcuți, eu cu plinul asigurat, el ușurat de grijile nopții.

A doua zi — mare mirare! — am găsit secretara la birou. Era prima dată după nu știu cîte luni cînd ea sosise înaintea mea. Să vă spun că praful era șters de pe birou și de pe restul mobilierului, că scrumierele erau curățate și încăperile aerisite, ar însemna să mint. Nimic din toate acestea nu făcuse. Ordinea firească, adică dezordinea, domnea ca și mai înainte în ceea ce ar fi trebuit să fie biroul și anticamera unui detectiv particular care se respectă cît de cît.

Surprins de hărnicia ei, am întrebat-o cărui fapt îi datorez plăcerea de a o vedea la post atît de matinală — erau orele unsprezece; mi-a răspuns indiferentă că avusese insomnie și spera, adăugase ea, că nu se va repeta. Nu mi-am mărturisit nedumerirea că nu înțelesesem în ce consta nerepetarea, în insomnie sau în prezența neobișnuit de matinală la serviciu.

Nu m-am așezat bine la masa de lucru — nici eu nu știu de ce, fiindcă, pentru a spune adevărul, nu prea aveam ce face — și abia îmi aprinsesem prima țigaretă din ziua aceea, cînd secretara mă anunță protocolar că doamna Etta Gardner s-ar simți fericită să fie primită.

Era prima dată cînd o femeie, o doamnă, mă căuta la birou, declarîndu-se fericită dacă va fi primită.

I-am spus secretarei să lase vizitatoarea să intre peste cinci minute și, după ce a părăsit biroul, m-am uitat în oglinda pe care o aveam în sertarul mesei de lucru.

M-am asigurat că eu mă priveam cuceritor din ciobul de cristal, mi-am surîs fericit, ca o vedetă ratată cînd nu i se mai prelungește contractul și am început să aștept sosirea doamnei (v-am spus cum o cheamă, eu uitasem).

După o jumătate de oră, văzînd că nu se întîmplă nimic, m-am ridicat de pe scaun, am traversat încăperea, m-am întors și am pus oglinda în sertar, deoarece plecasem cu ea în mîină, m-am dus la ușă, am deschis-o și am rămas țintuit în prag. Doamna cutare tocmai îi

explica secretarei mele, interesată la culme — înția oară o vedeam interesată de altceva decît de fotografiile unor actori —, ceva ce părea o tehnică de croșetat. „Unul pe față, unul pe dos, două pe față, două pe dos“, atît am putut rezista explicațiilor profesoarei de lucru de mînă. Am tușit cu toată discreția, astfel încît le-am trezit pe ambele la cruda realitate, după care am invitat vizitarea să intre în birou.

După ce și-a desfășurat fără grabă sfoara sau odgonul acela de pe degetul arătător al nu știu cărei mîini, după ce și-a pus ghemul și cîrligul sau cîrligele de prins pește în geanta încăpătoare ca valiza unui voiajor comercial, doamna a binevoit să intre înaintea mea — îi făcusem loc, altfel mă doboră — în sanctuarul meu și, firesc, s-a așezat în fotoliul din fața biroului.

La rîndul meu, am luat loc și am așteptat răbdător să-și scoată lucrul de mînă, ceea ce, spre dezamăgirea mea, nu a făcut. În schimb, a întins mîna și s-a servit cu una din țigaretile aflate în cutia deschisă. Avea gust, mărturisesc, deoarece a luat una dintre cele mai bune. Desigur, politicoș, i-am oferit foc de la bricheta mea și, după un „mersi“ spus din vîrful buzelor, începu să tragă fum după fum, cu înverșunarea unui fumător experimentat, dîndu-mi astfel răgazul să o observ mai bine.

Ar fi fost imposibil să nu o remarci, chiar dacă s-ar fi aflat în sala de așteptare a unui aeroport internațional. Avea în jur de un metru și șaptezeci de centimetri, roșcată și ușor pistruiată, avea gene false, sprîncene total epilate și desenate artistic, ruj de buze de bună calitate, fața lipsită de cute, cu trăsături plăcute, fără a fi excesiv de frumoase. Corpul era plinuț, dar bine proporționat, iar mîinile fine, bine îngrijite. Era îmbrăcată elegant, fără ostentație, cu distincție chiar, și nu arăta decît vîrsta pe care o avea, după părerea mea, nu mai mult de 45 de ani. Lăsa impresia unei femei sigure de sine sau care, sub acest paravan, ascundea o mare doză de naivitate, de credulitate, un mod de a trata viața cu destul de mare ușurință.

— Sînt Etta Gardner, doamna Etta Gardner, stima-te domnule Tempest ... Vă mărturisesc de la bun început că la dumneavoastră mă aduce o problemă de cea mai mare importanță pentru mine. Aș fi nespus de bucu-roasă dacă m-ați asigura că veți găsi interesante spusele mele și că îmi veți confirma așteptările, acceptînd să-mi apărați interesele.

Dincolo de siguranța unei femei care nu cunoaște ori nu recunoaște nici o opoziție, dincolo de o oarecare pre-țiozitate cam căutată a frazei, simțeam că e tulburată de o neliniște ascunsă, o stare care, poate prima dată în viața ei, trăda pierderea unui echilibru, dacă nu finan-ciar, cel puțin sufletesc. Mi-au atras atenția o ușoară tremurătură a degetelor, dar și ochii ei frumoși, puțin apoși, care trădau faptul că interlocutoarea mea nu era adversara unui păhărel, nu de ceai, firește.

— Stimată doamnă Gardner, începui eu, cînd îmi dădu răgaz, vă mărturisesc *de la bun început* — am citat-o eu — că, deși nu cunosc motivele care v-au deter-minat să apelați la serviciile mele, vă stau cu totul la dispoziție.

— Nici nu mă așteptam la altceva din partea dum-neavoastră. Știți, eu am acea însușire rară de a ghici, uneori fără să cunosc persoana, numai după nume, caracterul, calitățile și manierele oricărui bărbat cu care soarta a hotărît să mă pună în legătură. Numai citin-du-vă numele în cartea de telefon, v-am apreciat și am știut, de la bun început, că voi fi primită cu toată amabi-litatea. Vă mărturisesc că atunci cînd fetița mea, Selina — este adevărat, am un îngerăș de fată — mi-a mărtu-risit că-l iubește pe domnul Arnold Woodrow, am simțit o bucurie nețărnută. Numai numele tînărului, deși — trebuie să recunosc — nu sînt tocmai apropiați ca vîrstă, mi-a dat o senzație de siguranță, dublată de satisfacția că fiica mea îl întîlnise pe cel predestinat de pronia cerească. Cînd l-am cunoscut, căci trebuie să știți că la sugestia mea l-a invitat la noi acasă, am fost de-a dreptul cucerită de manierele lui, de educația aleasă și